

בדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

נמצא בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ויאמר עשו יש לי רב (בראשית לג. ט)

מובא ב'מנחת יהודה' למהר"י גיזפאן זצ"ל: ויאמר עשו יש לי רב, מעשר ר' כ', וב' של רב, הרי כ"ב, אמר עשו ליעקב יש לי מצוה רב וגדול זה כיבוד אב ואם ואתה בטלת כבודם עשרים ושתים שנה. השיבו יעקב יש לי כל, בארץ ישראל שהיא משלמת כל המצות שנאמר לא תחסר כל בה וכבוד אב ואם בכלל. (אור תורה בשם ספר הרמזים). עכ"ל.

רואים בדורינו זה שהרבה מהילדים הגדלים בבתי טובים ויראים כאשר הם מגיעים להיות בעלי דעה, אינם ממשיכים בדיוק כפי המתכונת אשר כוננה בביתם. ר"ל, כל ילד וילד יש לו כיוון משלו, רב משלו, הנהגות משלו, או אינו דבק ברב אחד ואינו הולך בדרך אביו.

ואם נשאל את אבי המשפחה, וכי לא חנכת את ילדיך להנהגה מסוימת, יהיה מי ששייב 'העיקר שיהיה בן תורה'. ויהיה מי ששייב, 'יש לי רב וזה מה שחנכתי, אך מה אעשה הוא גדל בשיבות וכל אחד מושך לכיוון אחר'. ויהיה מי ששייב 'איך לי רב, אני מקיים את מה שכתוב בתורה'.

והאמת אם אדם יתבונן, ימצא שהוא הגורם העיקרי לדבר זה, וזה הדבר תלוי כיצד הנהגתו בבית. מי שמודה שאין לו רב והוא מקיים את מה שכתוב בתורה, כבר הודה בפיו ואין צורך להאריך ולהסביר מדוע בניו אינם הולכים בדרך, כי הם רואים את אביהם שלא איכפת לו הדרך אלא העיקר לקיים את מה שכתוב בתורה. וכן אין צורך להסביר מדוע דרכו אינה דרך התורה, שהרי כבר נאמר "שמע בני מוסר אביך ואל תישוש תורת אבך".

אך גם הסוג השני של האנשים שאומרים יש לי רב, יש לידע שגם עשו אמר 'יש לי רב', השאלה במה זה התבטא. אם רק כאשר מתעוררת לאדם שאלה הוא שואל את אותו הרב ותו לא, א"כ במה מכונן הבית על אותו רב שאדם זה אומר יש לי רב. ובפרט אותם הבתים של האברכים שחונכו בישיבות שהרב שלהם זה המשנה ברורה (עכ"פ לדבריהם, כי גם בזה יש דברים שאינם עושים כהמשנה ברורה), או האברכים שהם פוסקים לעצמם (על אף שלא הגיעו לכלל פסיקה) פעם כדעה זו ופעם כדעה זו. ורק מידי פעם לעיתים רחוקות שואלים רב מסוים, א"כ במה מכונן ביתם שילדיהם יראו שהבית מכונן על רב מסוים או על דרך מסוימת. אדרבה להיפך הוא, כי בני ביתם רואים שראש המשפחה מדלג על ההרים ומקפץ על הגבעות. ווהחמור מכולן, שיש מהם שעקב רצונם שבנם או בתם יתקבלו למוסד מסוים, משנים את הליכותיהם להראות או לנהוג כאותה עדה או מגזר, ה"י. הלב ממאן לקבל זאת אך הן פני הדברים, ה' ישיבם בתשובה שלימה. והן אמת שבעולם הישיבות יש משיכה שונה מהבית. אך כאשר הבית יצוק וברור ומהלך ברוח מרוממת, אין רוח אחרת עוקרת את העץ ממקומו.

ויש מן האנשים שאכן יש להם רב, שתמיד שואלים ומתייעצים והולכים בדרך, אך מלכתחילה הם בוחרים רב לא לפי מה שבאמת הם צריכים לילך אלא לפי מה שאותה נפשם, כגון רב שעוסק עם חוזרים בתשובה שהוא תמיד מיקל עקב עבודתו עם הציבור שעובד עמו, ואשר על כן הוא מתיר לשמוע זמרים אשר אינם כשרים אך שרים קדושים, או שירים קדושים שנעימותיהן פסולות, וכן אינם מקפידים על מלבושים מכובדים כיאה לבני תורה ועוד דברים הרבה כיו"ב. וכבר היה מעשה באדם ירא שמים שרבו הוא הרב האמור, והיה האיש הולך עם חולצה לבנה אך מחוץ למכנס (לא מסודרת בתוך המכנס) וכמה שניסיתי להסביר לו שבן תורה הולך עם חולצה בתוך המכנס, לא תפס העניין. עד שאמרתי לו, "ראית פעם את הרב שלך הולך כך?" השיב לי "לא". רק אז הוא הבין את העניין. וזאת מפני שרבו אינו מדבר על דברים כאלה, אלא על אמונה ובטחון ותורה וכיו"ב. דברים שהינם עיקרי הדת ותו לא, מפני שזהו הציבור אשר הוא שומע לקחו.

ואותם האנשים המשיבים 'העיקר שיהיה בן תורה', הם באמת צודקים בשורש הדבר, כי בדורנו זה זהו באמת העיקר. אך זו רק ברירת המחדל. ר"ל, בדיעבד אך לא לכתחילה. כי לכתחילה צריך האדם לילך בדרך מסורת אבותיו ולהקפיד במה שהקפידו אבותיו כידוע מהגמרא והפוסקים ואכמ"ל בדברים פשוטים אלו. והאנשים האמיתיים משיחים לי לבם בהסתר, ופעמים רבות אמרו לי שמצד אחד שמחים שבניהם שומר תורה ומצוות בדקדוק, אך מאידך יש להם צער שהוא לא משמר מסורת אבות אלא נוהג כמנהגי אשכנז או ספרד בכל מיני עניינים.

ועל כן הרוצה שביתו באמת יכונן על פי האמת, וילדיו ילכו בדרך אבותיו, יקפיד בכל עניינים אלו ויקיים בעצמו "עשה לך רב" וא"ה שם באבות פירושו לעניין אחר) ויזכה ל"יש לי כל", אכ"ר.

יבורנו משפע בריכה העליונה, הרבנים המלמדים המסורים והנפלאים, המחנכים צאן קדושים לילך בדרכי אבותינו הקדושים, ועושים הכל באהבה ובשמחה רבה, לראות פירות טובים כרצון יושב שחקים.

ימלא ה' כל משאלות לבם לטובה ויזכר שיתקיים בהם ובנו, 'אין פרץ ואין יוצאת ואין צווחה רחובותינו, אכ"ר

מחידושי רבותינו

מוהר"ר צאלח צאלח זצ"ל
בחיבורו פרי צדיק עמ' מ"ח

ענין המבדיל – ארבע הבדלות

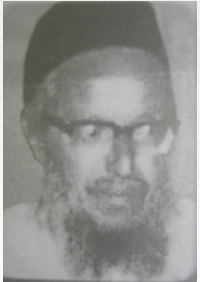
פתרונות לפרשת 'ויצא'
אחודה חידה! 'לבן', מוזכר בפי גדולים וקטנים ברובו לטובה, ופעמים לרעה לבן הארמי, ופעמים הוא רק לידע את הצבע. הזוכה בהגרלה: סולימן.
מי בתמונה: הרב אברהם צ'וראני.
הזוכה בהגרלה: אהרון צדוק.

אזרחי חזקתי!
נכתב בגיליון זה
חידוש שהוא תמוה
והמוצא תשובה לתמיה
יקבל תשורה נאה
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ומברך המבדיל בין קדש לחול וכו', ותקנו בכאן ד' הבדלות, כנגד ד' קליפות שסיבב האצילות, והם רוח סערה, ענן גדול, ואש מתלקחת, ונוגה לו סיבב, ואלה הם סוד י' כתרים תחתונים, הנקראים קליפות ליודעי חן, ואלה הקליפות הם מחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים, כשגורמים העונות, ועל זה כתיב, (ישעיה נט ט) כי אם עונותיכם היו מבדילים וגו', ושכינה מתלבשת בהן בימות החול, לקיים, (תהלים קג יח) ומלכותו בכל משלה, ולקיים, (תהלים מז ט) מלך אלדיים על גוים, והוא סוד, (ישעיה סג ט) בכל צרתם לו צר, וכתיב, (תהלים צא טו) עמו אנכי בצרה, בסוד, גלו למצרים שכינה עמהם. והוא בשביל לשמור את בניו, והם כמשל הגרון ביד החוצב, והם הרע שבעץ הדעת, והדברים עתיקים, ודע, כי בשבתות וימים טובים מתלבש הקב"ה בפאת הטוב שבעץ הדעת, והם סוד בגדי קודש. ובמוצאי שבת מתפשט מהם, ומתלבש בקליפות הנוכרות להנהיג העולם, ולפי שהלבושים שלשבת הם בדרך בריאה, ויכולים להתערב בהם אלה הקליפות, תקנו לנו להבדיל במוצאי שבת, וזה סוד כלאים ושעטנז, והמערבם, עליו הכתוב אומר, (במדבר יט ט) כי את מקדש ה' טמא, אבל המאורות העליונים, שהם בדרך אצילות, אין שם טומאה נוגעת שם, ולא מתערבת עמהם. וזה סוד ההבדלה, המבדיל בין קודש לחול, המאורות העליונים בגדי קודש, והתחתונים חול, ובין אור לחשך, סוד המאורות העליונים, שהם האור הנעלם, והחשך שהם הקליפות, ובין ישראל לגוים, ישראל נטלו נוף האילן מקום קדוש, והגוים טמאים דבקים במקום טמא, והם הקליפות הנוכרות, וצריך להבדיל ביניהם ובין יום השביעי, שהוא קודש לששת ימי המעשה הנזכרים, שהם חול, והמבדיל ביניהן, הוא העושה הטוב בעיני ה'.

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

ענין ג' נוחלי העולם הבא הדר בארץ ישראל והמגדל בניו לתלמוד תורה והמבדיל על היין במוצאי שק

ומפני שענין ההבדלה הוא יקר מאד, אמרו בע"פ, אמר ר' יוחנן, שלשה מנוחלי העולם הבא, הדר בארץ ישראל, והמגדל בניו לתלמוד תורה, והמבדיל על היין במוצאי שבת. לטוש עיני שכלך ותראה, איך השלשה דברים, שהזכיר הקדוש הזה, רומזים דבר אחד, והוא הדעת, כי ה' הוא האלדיים אין עוד, כבר ידעת אמרם ז"ל, כל הדר בחוצה לארץ, דומה כמי שאין לו אלוד, שנאמר, (שמואל א כו י"ט) כי גרשוני היום מהסתפח בנחלת ה' לאמר לך עבוד אלהים אחרים, וכל הדר בארץ ישראל, דומה כמי שיש לו אלוד, כמו שנאמר, (ויקרא כה לח) לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלדיים, והטעם, כי הדר בחוצה לארץ, הוא תחת רשות אל אחר, כי היא ממשלת זדים, סוד התמורות חלק האומות, והנה הוא במקום טמא, ומערב קדש בחול, כי גורם גלות וטלטול לשכינה בין הטמאים, כי כל מקום שגלו ישראל שכינה עמהם, אבל הדר בארץ ישראל, הרי הוא תחת רשות הקודש, סוד האמונה הקדושה, כי הוא בבית אלדיים, כי ארץ ישראל משכן הכבוד העליון, והדר שם, גורם לשכינה לצאת מגלות הטמאים, והנה הוא מבדיל בין קדש לחול, ובין טמא לטהור, ומודדין לו מדה כנגד מדה, שלא יבוא בגלות התמורות, ויעלה מעיליו לעילוי, להצטרר בצרור החיים, סוד העולם הבא. והמגדל בניו לתלמוד תורה, כי התורה משפט אלדי הארץ, ואי אפשר לדעת ליראה את השם הנכבד והנורא, אם לא על ידי תורתו התמימה, והעוסק בה הרי הוא עוסק בבנין העולם, כי הוא קיומו, ומחבר תורה שלמעלה להק"בה צדק ומשפט נשקו, ואז המאור הנעלם, הנקרא העולם הבא, מריק השמן הטוב, כי הברכה שורה על דבר שלם, והמלכים נועדו עברו יחדו, ובשמחתם לא יתערב זה, ומודדין מדה כנגד מדה, גורם זה שנחלל העולם הבא, כי מפרי מעשיו ישיבועו, והנה האב היה סבת זה, כי גדל בניו לתלמוד תורה הגורם זה, ועוד, מדאמרין בפרקא קמא דקידושין, אמר ר' יהושע בן לוי, כל המלמד את בנו תורה, מעלה עליו הכתוב כאלו קבלה מהר סיני, שנאמר, (דברים ד ט) והודעתם לבניך, וסמך ליה, יום אשר עמדת לפני ה' אלדיך בחורב, והנה הדור ההוא, אשר עמדו על הר סיני, כולם זכו לחיי העולם הבא, והמלמד את בניו תורה, הרי הוא מכללם. והמבדיל על היין במוצאי שבת, מבואר בדברינו הקודמים.

פניני הלכה

בישול אחר בישול בלח שנצטנן (מרק, רוטב, מים)

מתוך ספר יום השביעי להרה"ג משה רצאבי שליט"א (דיני בישול פרק כ"ט סעיפים א' ג')

תבשיל שנתבשל כל צרכו, אין בו משום בישול אפילו לאחר שנצטנן, שאין בישול אחר בישול: במה דברים אמורים בתבשיל יבש, כגון אורז, תפוחי אדמה, ירקות מבושלים, בשר ודגים וכל כיוצא בהם. אבל תבשיל לח, כגון מרק או רוטב, יש בו משום בישול אחר בישול אם נצטנן, ואיסורו מן התורה. ויש אוסרים אפילו כשלא נצטנן לגמרי רק שאין היד סולדת בו. וכן פסק מרן השלחן ערוך:

ויש אומרים שכשם שאין בישול אחר בישול בתבשיל יבש שנצטנן, כך אין בישול אחר בישול בתבשיל לח שנצטנן, ואפילו כשנצטנן לגמרי. ואפילו מים בלבד שהרתחו אותם מערב שבת וחזרו ונצטננו, אין בהם עוד איסור בישול. וכן נוהגים רבים בקהילותינו. ויש נוהגים להקל אפילו במים שנצטננו לגמרי. וכבר נשאל על דבר זה גאון רבני תימן מהר"י זיע"א, ובסוף דבריו הראה פנים להנהוגים היתר בזה, כי כן הוא דעת רבינו הרמב"ם והרבה פוסקים. ובפרט כשהמים עדיין חמים קצת, רק שאין היד סולדת בהם:

הנהוג כדעת האוסרים בישול אחר בישול בלח שנצטנן, יש אומרים שאין לו לומר לישראל חברו (תימני או אשכנזי)

המשך בעמוד הבא

לעילוי נשמת
מרדכי בן שלמה חסיד
ובן עמי בן בנימין עוזיירי, תנצב"ה

לז"ש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דנין
בשכחע"י

מהליכות אבותינו

החכמה תעזו לחכם

נפוץ היום בקרב האנשים פתגם 'מה שלא הולך במח, הולך בכח'. אך מביני ענין יודעים שאין זה מן האמת, דגם בעלי הכח צריכים לפעול בחכמה, וללא החכמה איבדו כוחם לרוח. וכבר אמר החכם מכל האדם, החכמה תעז לחכם מעשרה שליטים' (קהלת ז. יט).

אחד מהדברים אשר היו בולטים בקרב אבותינו הקדושים, היא חכמתם. נעלה שתי סיפורים אשר כתבם הרב עובדיא יעבץ בחיבורו 'שו"ת הרש"ז' (עמי שעה) על סעיד אחול ז"ל, בזה"ל:

זכור לי סיפור מעניין, הוא סיפר בעצמו (סעיד). כאשר רבו החובות אשר רבצו עליו, טיקס עצה, חשב ומצא. הזמין את כל הנושים לשעה קבועה לתוך ביתו. אשתו ז"ל הביאה להם קפה. בעודם שותים, סעיד לקח טוריה והחל לחפור באמצע חצרו. המוזמנים נדהמו לשם מה הוא חופר, בחושבם שיוציא איזה מטמון.

כשנשאל ענה להם, אני רוצה לקבור את עצמי, מדוע? אין באפשרותי לשלם. כשמוע הנושים את תשובתו, ויתרו כולם על החובות ומחלו לו על הכל. על זה אמר שלמה המלך החכמה תעז לחכם מעשרה שליטים.

עוד מקרה מעניין, כאשר הזדמן מורי אחד עובר אורח בלתי מוכר מסביבות צנעא לעיר 'לודר', החל לשאול את ת"ח שיש שם שאלות שלא היו בפיהם (מענה). אז סעיד אמר לו, מורי, בוא אני ואתה נשב על הארץ ונשאל אחד את השני. האורח נענה להזמנה וישב על הארץ. ואז שאל אותו סעיד.

מה ענך (אצלך) יא מורי, פי שלושה שלוטין, ושלושה בלוטין, ושלושה כלוטין, ואינו מה פרשתהא? האורח תמה על השאלות שמעולם לא שמע שמעם ולא ידע מקורם.

ואז שוב הסתער עליו סעיד ושאל, מה ענך (אצלך) פי שלשה עברו במים, אחד ראה ושמע, ואחד ראה ולא שמע, ואחד לא ראה ולא שמע.

האורח התבייש, ירד כתרו אשר הונף, וביקש תשובה מאת סעיד.

התשובה, שלושה שלו טין, נשאו עפר. ושלושה בלו טין, השרו עפר במים. ושלושה כלו טין, הריקו עפר מהשק.

האורח תמה וקרא לשואל 'מורי' אני רוצה עוד ללמוד ממך. פקחותו עברה בירושה לבניו אחריו זכותו תעמוד להם ולזרעם אחריהם אכ"ר. עכ"ל.

ויאמרו הכוזנה יעשה את אחותינו (בראשית לה. לא)

הכוזנה, זי"ן גדולה. כתב ה"ר דוד בן אברהם נגאר מעיר אלטוילה בחיבורו מעט צרי נע"ג וזה לשונו, זי"ן גדולה, ואמרו רבותינו ז"ל ד' דאחד (דברים ו ד) גדולה כארבע דלתין. ומינה ילפינן לכל אותיות גדולות. אף כאן נמי ארבע נשים נקראו זונות ונכתבו בתורה, בת לוט הבכירה (יש לג), כאן נמי הכוזנה, ויחשבה לזונה (לקמן לה טו), רחב הזונה (יהושע ב א). בת לוט מאביה, והחציפה ואמרה מואב, כלומר מאבי. דינה נבעלה לשכם בן חמור, וסימניך משמרה ראשונה חמור נוער, שנייה כלבים צועקים (ברכות ג א). אחר כך נתגלגלה ברחב הזונה, לא זונה, אלא שזנה את המרגלים של יהושע. אחר כך נתגלגלה ברות, ורות לא רצתה לזנות, שהרי אמרה לה חמותה (רות ג א) ורחצת וסכת ושמנת שמלותיך עליך וכו', והיא לא עשתה כן, אלא ותרד הגרן ותעש וכו' (שם ה), ונישאת לבועז, ומת באותה לילה, והניקה את עובד. וסימניך, משמרה שלישית תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה (ברכות שם).

והנה שכם חשקה נפשו בדינה. וידוע לכל משכיל כי החשיקה היא אחדות הלבבות, שלא ישכחו זה את זה אפילו בשעת האכילה והשינה והמלאכה, לא תסור החשיקה מלב החושק כלל. ואתי שפיר חשיקה נקראת אחדות. וגם כן נאמר בשכם (לעיל ט) כי חפץ בבת יעקב, הרי חפיצה. וגם כן נאמר בו (לעיל א) ותדבק נפשו בדינה, הרי דביקה. אחדות חפיצה דביקה, הרי אחד.

ורבי עקיבא היה ניצוץ שכם בן חמור, ולפיכך כשהיה עם הארץ בסוג שם שכם, היה אומר מי יתן לי תלמיד חכם ואנשכנו כחמור (פסחים מט ב), בסוג שם חמור אבי שכם. ודינה נתגלגלה עוד בבת כלבא שבוע, ואמרה לרבי עקיבא אי תיזיל לבי רב ותעסוק באותיותא, אנא מקדשנא לך. קביל עליה, איקדשא ליה בצנעא. אזל יתיב תריסר שני וכו' מתנייתא. עד דהדר זמנא אחריתי ואיתי עמיה עשרים וארבעה אלף תלמידים, ורצו לדחפה, ואמר להם הניחו לה, שלי ושלכם שלה הוא (כתובות סב ב). וסימניך, כיון דאשה מספרת עם בעלה ותינוק יונק משדיאמו (ברכות שם), דהיינו שנתגלגלה תחלה ברות, וספרה עם בעלה ופרשת כנפיך (רות ג ט), ולא חס ושלום בזנות. וזכתה והניקה את עובד. אז נתגלגלה פעם שלישית בבת כלבא שבוע, כלומר ואמרה זהו עת ליקום ולקרי (ברכות שם). וזהו רמז דסימניך ליה (לקמן לה א) ויאמר אלדיים אל יעקב קום עלה בית אל, ראשי תיבות עקיבא. ולפיכך היו סורקין את בשרו והוא מכוין באח"ד (ברכות סא ב) כדי לתקן אח"ד הנזכר לעיל, ודוק. כך ראיתי בנייר ישן כתיבת יד קדמוני. ואם שנית או גרעתי והוספתי, ה' הטוב יכפר בעדי, עכ"ל הרב מעט צרי זיע"א.

(יעולת שלמה' למהר"ש בדיחי זצ"ל)

פניני הלכה

המושך מהעמוד הקודם

שנוהג להקל בזה, לחמם מרק שנצטנן, או מים שנצטננו וכדומה על ידי שיניחנו קרוב לאש במקום שתהיה היד סולדת בהם (ועיין לקמן פרק ל"ה סעיף ג), או שיתן מים שרתחו ונצטננו לתוך תבשיל רותח בכלי ראשון, וכן כל כיוצא בזה, כיון שלדעתו אסור לעשות כן:

ויש מתירים לאוסר לומר למתיר או ליתן לו לחמם. ויש לסמוך על זה במקום שיש צורך בדבר. ואין לנוהג איסור לחוש בזה משום לפני עור לא תתן מכשול, כיון ששניהם יודעים שיש אוסרים ויש מתירים, וחברו הנוהג כדעת המתירים אין הדבר נחשב לו למכשול עוון:

להצלחת

ר' אברהם בן זכריה מדויל הי"ו הוא וב"ב

לרפואת צבי בן מארי יחיא יצחק שלום בשכחע"י

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהדי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהדי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד שביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהדי ע"ה, תנצב"ה

חכמי תימן

הרב יעיש בן שלום ריעאני
זצ"ל
חי לפני כמאה וחמישים שנה.
נתפרסם בחיבורו 'חידושי
שמן על התורה.

שמחת חיים
כתובתה ומצאת
בעטרת חיים

תפארת בנים

מפעילות ילדי הגנים

תלמידי כיתה ד' חוגגים סיומי מסכתות ראש השנה, סוכה ותענית
(את השלט הכינה אחת האמהות, תבורך מפי עליון)
יה"ר שיזכו לברך על גמרה שלתורה, ויעלה מעלה ברוחניות ובקדושה, אכ"י"ר

התודה...

הברכה...

לידידינו היקר והמופלא, עושה
רבות למען התלמוד תורה, ומעשיו
בצנעא ללא פרסום וללא תמורה,
בכל עת ובכל שעה,
רבי יאיר עזרי הי"צ
יה"ר שיזכה להגדיל מעשיו כהנה
וכהנה, ויתרבה זרעו כחול ימה,
ויראהו גדל במעלות התורה
והיראהו, ועושה נחת רוח ליוצרו
וקונו, מתוך בריאות איתנה ונהורא
מעליא, ויזכה לכל מדה טובה
ושמחת בית השאנבה, מתוך רחבות
הדעת ושמחה רבה, אכ"י"ר.

בדרכיהם אתהלך...

מניעות מהקדושה לחזרה בתשובה

מעשה שהיה עם הרב מסעוד סדלה זצ"ל מכפר עראם שבמחוז האשד, שהגיע עם קבוצת תלמידים להתפלל אצל ספר אלבם. הם הגיעו בבוקר יום ראשון והתפללו שם תפילת שחרית. ביום שני הוציאו את ספר אלבם וקראו בו. לאחר מכן הגיעה קבוצת יהודים ממחוז חיימה להתפלל אצל אלבם. ביקשו להיכנס לבית הכנסת, אולם דלת בית הכנסת לא נפתחה. קראו לרב מסעוד, אולי בזכותו תפתח הדלת, ואכן הדלת נפתחה. באו לפתוח את ההיכל כדי להוציא את הספר, אולם הדלת לא נפתחה. שוב קראו לרב מסעוד, ואכן הדלת נפתחה.

והנה כשפתחו את הספר לקראו בו חובת היום, לא ראו אותיות בספר. שוב קראו לרב מסעוד, אך כעת הבין הרב כי אחד מקבוצת המבקרים הוא בעל עבירה. מה עשה? החל לברך את אנשי הקבוצה, כל אחד בפני עצמו. כשהגיע אצל אחד מהם והחל לברכו, נתקעו המילים בפיו, ואז ידע הרב כי זה הוא האיש. אמר לו הרב, אני רוצה לברך אותך ברכה מיוחדת ואישית, בוא עמי החוצה. הרב התעכב עמו בחוץ, ובנתיים חזרו האותיות וקראו קריאת היום. לאחר התפילה הוכיח הרב מסעוד את האיש, וזה התוודה בפניו על חטאיו. הרב לקח אותו לטבול במקוה ואמר לו להתנדב שמן לבית הכנסת ולתלות מטבע ריאל על הפרוכת של הספר אלבם. כמו כן נתן לו תיקון. ביום חמישי עלה האיש לקרוא בספר אלבם והכל התנהל כשורה.

(לביניכם ספרו עמי רלב)

לזש"ק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com